

er mig aldeles klart, paa en urigtig Opfattelse af den gjældende Lovgivning. Der er mange Mennesker, som f. Ex. virkelig troe, at det, som enhver forstandig og erfaren Huusmoder i mangfoldige Tilfælde gjør for sine Børn, naar hun mærker, at et bekjendt Sygdomstilfælde er i Anmarsch, i Grunden skulde være strafbart Qvaksalveri. Men det er en stor Vildfarelse at fremsætte en saadan almindelig Paa-stand. Sagen er den — og det kunde gjerne have været oplyst i Lovforslagets Motiver —, at der hører meget Mere til at danne Begrebet om Qvaksalveri. Det af Lovgivningen opstillede Qvaksalveribegreb om „at tage under Guur“ er jo i Praxis, og det med Føie, blevet fortolket saaledes, at jeg er overbevist om, at de allerfleste Tilfælde af dem, som ærede Medlemmer ved slige Ytringer tænkte paa, ikke kunne falde ind under Loven. Men dernæst gives der, mine Herrer, visse Forhold, hvor det er nødvendigt at vedligeholde Kampen mod et Onde, selv om dette Onde aldrig ganske kan udryddes, Forhold, hvor man ikke er istand til at ansueliggjøre sig det Omfang og den Udstrækning, som Ondet vilde faae, dersom man opgav Kampen. Der er Tingen af os, der ret kan ansueliggjøre sig, hvilken Tilstand der vilde fremkomme, naar Kampen blev opgiven, om den end ikke altid nu feierrikt kan gjenneføres. Det ærede Fleertal troede i sit Forslag at have indbragt en saare væsentlig Forbedring i Regjeringens Udøst derved, at det gjorde Forskel imellem den offentlige Praxis og den private Praxis, og navnlig lagde det ærede første Medlem for Kjøbenhavn (Madvig) den største Bægt paa denne Forandring. Men den private Praxis er saa omfattende og stor, at jeg, med al Anerkjendelse af det nævnte ærede Medlems Skarpsindighed, dog holder mig forvisset om, at han ikke tilstrækkeligt har gjort sig Rede for, hvilke Conseqventser der ligefrem ligge for som Muligheder, hvis det Forslag blev til Lov, som han har støttet med sin Autoritet. Man vilde f. Ex. i saa Tilfælde kunne see, at der opstod private, aldeles ucontrollerede Fødselsstiftelser og Daareanstalter. Naar nu de ærede Medlemmer derhos erindre, hvor uskyldig, om jeg saa maa sige, vor Lovgivning er paa dette Omraade, hvorledes den,

fordi vi ikke, saaledes som i større fremmede Lande, af Erfaring ret have kjendt alle de herhenhørende Conflictter i mange Retninger, har undladt at træffe nærmere Bestemmelser til Betryggelse deels for den Enkeltes Ret og deels for den offentlige Sædelighed, saa vilde ærede Medlemmer selv kunne ansueliggjøre sig, hvad der kunde komme ud af saadanne private Fødselsstiftelser og private Daareanstalter. Men Kampen mod Qvaksalveriondet, hvis Farlighed det ærede Medlem jo netop skildrede med levende Farver, kan desuden søres paa forskjellig Maade. Det ligger i Forholdets Natur, at der er et Middel til at føre Kampen med, som heldigviis ikke bestaaer i Strafs Anvendelse, og det er det stadigt voxende Antal af virkelige Læger. Denne Forøgelse vil netop naturligt finde Sted — navnlig efterhaanden som Befolkningen stiger — i Egne, hvor det for 20 til 30 Aar siden var utænkeligt, at en Læge kunde nedsætte sig. I mange saadanne Egne er der nu kommet Læger, og om 10 Aar vil der komme Læger paa Egne, hvor der endnu ikke er kommet saadanne, og saa vil det maaskee endog vise sig, at disse Læger ere billigere end idetmindste ikke saa saa af de saakaldte Qvaksalvere. — Men jeg vender tilbage til min Betragtning af Sagens Stilling her i Thinget nu for Dieblirket. Vanskeligheden ved at faae denne Sag tilstrækkeligt forberedt, hvilken Vanskelighed gjør Lovforslagets Overgang til tredje Behandling unyttig, ligger efter mit Begreb for en stor Deel i en Mangel ved Ordningen af vor Administration i denne Branche. Jeg troer virkelig, at Forberedelsen med den høitærede Justitsministers bedste Villie under de nuværende Forhold ikke lader sig bringe tilveie i ganske kort Tid, og navnlig kan jeg, med al Anerkjendelse af Sundhedscollegiet — jeg skal ikke modstige, hvad der er blevet sagt i saa Henseende — slet ikke troe, at det er gjort med at indhente een eller to eller tre Betænkninger fra Sundhedscollegiet. Sagen er nemlig den, mine Herrer, at ved at ophæve og forandre den nuværende Tilstand, ville vi paa en Maade, hvis indgribende Betydning jeg idetmindste ikke i Dieblirket kan gjøre mig Rede for, borttage en væsentlig Betingelse for en heldig Udvikling af vor Lovgivning om Sundhedspleien, en Ud-